

Chương 70

LỆNH HỒ BÌNH ĐẢ BẠI SONG MA

Đinh Mão kỳ sĩ hỏi:

– Vậy thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Trong bảo tủy không đủ nhân thủ nhưng đã bố trí cơ quan, còn cầm cự được một thời gian chưa có gì nguy hiểm ngay, vả lại đây mới là chuyện phỏng đoán chưa chắc đã đúng sự thực.

Đinh Mão kỳ sĩ hỏi:

– Vạn nhất sự thực đúng như vậy thì sao?

Lệnh Hồ Bình trầm ngâm đáp:

– A Bình tưởng thế này cũng được. Thúc thúc cứ đem người giữ ở đây như cũ, rồi xin tứ lão phái ba tên đệ tử đắc lực chia ngả đi ngay đêm ngày theo ba vị thúc thúc kia, nhấn các vị lập tức về bảo. A Bình cũng lập tức lên đường, không chùng vượt lên trước được bọn ma đầu.

Đinh Mão kỳ sĩ hỏi:

– Hai cha con người liệu đối phó được chăng?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Trong võ lâm chả có mấy nhà như cha con A Bình, tuy chỉ có bốn người cũng đủ khiến bọn ma đầu phải chân tay luống cuống.

Đinh Mão kỳ sĩ hỏi:

– Long Hồ bang chúa là ai người đã điều tra được chưa?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Chưa!

Đinh Mão kỳ sĩ chau mày nói:

– Thật là quái lạ! Không hiểu cha đó từ động phủ nào chui ra. Mấy người chúng ta đã bối óc suy nghĩ mà không đoán ra được là nhân vật nào.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

– Bây giờ nghĩ chuyện đó làm chi? Rồi đây bắt gặp hấn lo gì chẳng phanh phui ra chân tướng?

Đinh Mão kỳ sĩ gật đầu đáp:

– Phải rồi. Việc này không nên chậm trễ. Người nên đi thôi.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

– A Bình còn muốn phiền thúc thúc một việc.

Đinh Mão kỳ sĩ hỏi:

– Việc gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Hai con a đầu ở trong rừng, tạm thời xin thúc thúc chiếu cố giùm cho.

Đinh Mão kỳ sĩ nhăn mặt nói:

– Thằng lỏi này thiệt lắm chuyện rắc rối!

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Thêm một vài tên để nấu cơm giặt áo há chẳng hơn không ư?

Đinh Mão kỳ sĩ nói:

– Thằng lỏi đang điểm vừa vừa chứ! Người giao du với lắm a đầu như vậy, rồi ta coi người sắp đặt bằng cách nào?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Làm gì có nhiều?

Đinh Mão kỳ sĩ đáp:

– Thêm món này nữa là năm đứa rồi còn không nhiều ư?

Lệnh Hồ Bình sửng sốt hỏi:

– Năm tên ư? Đâu mà lắm thế?

Đinh Mão kỳ sĩ đáp:

– Lạ quá! Hảo sự của người mà người cũng không biết thì thật đang tức cười!

Lệnh Hồ Bình ngơ ngác hỏi:

– A Bình không nói dối đâu. Những ai mà thúc thúc bảo là năm tên?

Đinh Mão kỳ sĩ hỏi lại:

– Đầu tiên là con a đầu Như Ý, có đúng không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Phải rồi!

Đinh Mão kỳ sĩ nói:

– Tiếp theo là hai chị em họ Giả...

Lệnh Hồ Bình thở dài hỏi:

– Sao? Hai chị em họ Giả sao lại tính cả vào đây?

Đinh Mão kỳ sĩ hỏi lại:

– Có phải người bảo chị em nhà đó đến núi Trung Điền không?

Lệnh Hồ Bình ấp úng đáp:

– Thế này thì lạ quá! A Bình bảo chúng đến Trung Điền là vì hảo ý. Vụ này... vụ này có liên quan gì đến A Bình?

Đinh Mão kỳ sĩ gắt lên:

– Ai mà hiểu được mối quan hệ giữa các người?

Lệnh Hồ Bình nhún vai đáp:

– Được rồi! A Bình không tranh luận với thúc thúc nữa. Cứ kể như năm tên là xong.

Dứt lời, chàng quay vào rừng kêu Thu Vân và Ưc Nương ra giới thiệu với Đinh Mão kỳ sĩ. Hai ả được kỳ sĩ chỉ điểm ra khỏi Già Mã Cốc.

Dọc đường Lệnh Hồ Bình không dám chần chờ thi triển khinh công chạy thật nhanh.

Chàng vẫn giữ nguyên bộ mặt và y phục như trước không thay đổi, vì chàng tin rằng bọn Long Hồ bang chúa và Hoa Kiểm Diêm La nhất định chưa thể biết tin chàng đã hạ sát bốn tên đường chúa. Dù có gặp nhau mà chàng giữ thân phận Cẩm Y hộ pháp không chừng chúng còn phải chàng đi làm công việc.

Ba hôm sau, Lệnh Hồ Bình bắt đầu tiến vào khu vực núi non, chỉ còn cách kỳ sĩ bảo chừng một ngày một đêm hành trình nữa.

Chàng vào núi kiếm một tiểu thôn trang đến nghỉ chân.

Ba ngày vừa rồi chàng đi bằng người thương phải mất mười ngày có khi hơn thế nữa.

Chàng cần bảo vệ thể lực để có thể ứng chiến.

Qua một đêm ngủ ngon, hôm sau Lệnh Hồ Bình tiếp tục thượng lộ.

Bắt đầu từ giờ chàng ước lượng có thể chạm trán bọn ma đầu, cần phải đề cao cảnh giác, lưu ý cả đến cơn gió thổi lay động ngọn cỏ.

Hôm ấy, vào khoảng giữa trưa chàng đang đi trong rừng cây, bỗng phát giác có người ở gần.

Chàng giả vờ mệt nhọc ngồi xuống tảng đá xanh nghỉ chân, xây lưng vào gốc cây để phòng ngừa đối phương ám toán. Chàng chưa đoán định được người ẩn núp trong rừng là ai. Nếu đối phương hạ thủ là chàng chẳng nề nang gì. Một chuyện bất ngờ xảy ra. Giữa lúc ấy người trong rừng khẽ cất tiếng hô hoán bằng một giọng thân thiết:

– Phải chăng Lệnh Hồ hộ tòa ở ngoài đó?

Chính là Lam Y hộ pháp Nhã Bất Đắc Chi Tam Giải!

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm thở phào một cái. Chàng tiên liệu rất đúng. Trước mặt cha này chàng vẫn là một vị Cẩm Y hộ pháp không hơn không kém.

Chàng làm bộ kinh hãi quay lại hỏi:

– Ủa! Chi... Chi hộ pháp ư?

Chi Tam Giải ở trong rừng khẽ đáp:

– Mời hộ tòa vào đây nói chuyện.

Trong rừng chỉ có một mình Chi Tam Giải.

Lệnh Hồ Bình liếc mắt nhìn hẩn hỏi:

– Còn ai nữa không?

Chi Tam Giải đáp:

– Bọn tể phụ lão hộ pháp mấy vị vừa mới qua đây. Ty tòa vâng lệnh lưu lại giám thị những nhân vật khả nghi ra vào sơn khu này.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Chắc Chi hộ pháp không ngờ bản tòa cũng tới đây?

Chi Tam Giải đáp:

– Đúng thế! Tể phụ lão hộ pháp cùng mấy vị chưa nhắc tới hộ tòa.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Bang chúa cùng Thư lão hộ pháp đã đến chưa?

Chi Tam Giải đáp:

– Đến rồi!

Lệnh Hồ Bình nói:

– Nguyên bản tòa vâng lệnh ở lại tổng đà nhưng nường nường không yên dạ sợ bên mình ít nhân thủ mới phái bản tòa rượt theo.

Rồi chàng hỏi:

– Bang chúa cùng các vị đã bàn định kế hoạch vây đánh chưa?

Chi Tam Giải lấy trong bọc ra một tấm bản đồ nói:

– Đây là bức sơ đồ để bên ta chuẩn bị lúc lâm địch, nhân thủ phải theo lộ tuyến mà phân phối.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Đưa cho bản tòa coi.

Chi Tam Giải theo lời đưa tập giấy lại.

Lệnh Hồ Bình đưa đón lấy. Dè dặt trong lúc bất ngờ Chi Tam Giải nắm chặt lấy tay chàng.

Lệnh Hồ Bình coi cách động thủ của hắn đã biết là tay đại hành gia, chàng không dám vận công lực giựt mạnh, giả vờ thản nhiên hỏi:

– Chi hộ pháp làm thế này là có ý gì?

Chi Tam Giải bật lên tiếng cười the the đáp:

– Cái đó trong thâm tâm thằng lỏi đã hiểu rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Phải chăng Chi hộ pháp đã bị bọn kỳ sĩ mua rồi?

Chi Tam Giải đáp:

– Lần này về tổng đà điều động nhân thủ, bản tòa đã được bang chúa cùng nường nường đồng ý không cho thằng lỏi hay, nên Tể phụ lão hộ pháp bảo bản tòa ở lại đây, hễ thấy thằng lỏi đến là lập tức đưa vào đất chết. Thằng lỏi dám mạo xưng vâng lệnh của nường nường hồng lữa bịp chẳng?

Lệnh Hồ Bình biết là tranh biện vô ích liền giả vờ khiếp sợ, đáp:

– Bản công tử là người thế nào tôn giá biết rõ rồi. Bây giờ tôn giá nắm huyết Thốn quan để kiểm chế bản công tử, nhưng bản công tử trong mình đã mang Như Ý huyền công. Bản công tử mà phế bỏ cánh tay này thì tôn giá đừng hồng sống.

Chi Tam Giải cười khanh khách nói:

– Phải rồi! Thằng lỏi là nhân vật thế nào, bản tòa biết rõ lắm! Đáng tiếc thằng lỏi chưa hay Chi mỗ là nhân vật thế nào?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Các hạ là ai?

Chi Tam Giải hỏi lại:

– Thằng lỏi có biết tại sao người ta kêu Chi mỗ bằng Nhất Bất Đắc không?

Lệnh Hồ Bình nói:

– Bản công tử đang muốn thỉnh giáo điều đó.

Chi Tam Giải nói:

– Thằng lỏi hãy trông những móng tay của Chi mỗ. Trước kia thằng lỏi đã ngó thấy bao giờ chưa?

Lệnh Hồ Bình hỏi lại:

– Các hạ đã luyện tà môn độc công rồi ư?

Chi Tam Giải đáp:

– Thằng lỏi đáng kể là một tay có kiến thức. Chi mỗ không cần cánh tay của người mà chỉ cào sứt da một chút là đủ khiến cho người biết mùi rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Các hạ đã tự tin như vậy, sao không thử động thủ coi?

Chi Tam Giải đáp:

– Vì bản tòa có tật xấu là trước khi hạ thủ giết người phải hành hạ một lúc đã. Chờ bao giờ đối phương kêu cha gọi mẹ mới thôi.

Lam Y hộ pháp nói đến chỗ đắc ý, đột nhiên sắc mặt lộ vẻ đau khổ rồi rú lên một tiếng thê thảm. Năm ngón tay dần dần bất lực phải buông ra. Khóe mắt hấn thần quang phát tán rồi ảm đạm à

Lệnh Hồ Bình ngơ ngác. Chàng không hiểu ai đã cứu mạng mình.

Mãi đến lúc Chi Tam Giải lão đảo té xuống, sau gáy hấn mới lộ ra mũi kim tiêu.

Lệnh Hồ Bình chợt nhớ ra một người, quay đầu nhìn lại quả nhiên thấy Truy Mạng Tiêu Tiên Đại La đứng sau một gốc cây lớn nhìn chàng vẫy tay.

Lệnh Hồ Bình chạy lại chấp tay nói:

– Đa tạ Tiền huynh cứu nguy kịp thời.

Truy Mạng Tiêu Tiên Đại La vội gạt đi:

– Công tử đừng nói chuyện tạ từng làm chi. Cái mạng của Tiên mỗ trước kia nhờ ai mà còn?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tiền huynh đến đây từ lúc nào?

Tiền Đại La đáp:

– Tiên mỗ đến từ đêm qua.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Cùng đi với bọn Hoa Kiếm lão quý phải không?

Tiền Đại La đáp:

– Phải rồi.

Lệnh Hồ Bình ngơ ngác:

– Sao họ bảo chuyến này chỉ có ba tên Cẩm Y hộ pháp và ba tên Huỳnh Y hộ pháp đi mà thôi?

Tiền Đại La đáp:

– Khi nào họ chịu nói thật với công tử?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tiền huynh đến chốn này trước hay sau?

Tiền Đại La gật đầu đáp:

– Đúng thế. Mấy lão ma đầu khảo nghiệm công tử lần sau cùng. Nếu lần này không rượt theo mới đủ chứng minh là chân tâm quy thuận, Hoa Kiềm lão quỷ đã tiên liệu công tử nhất định hoài nghi và đuổi tới nên lưu thừa cha họ Chi ở lại đây đón công tử.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tiền huynh cứu mạng tiểu đệ rồi phúc đáp với bọn ma đầu thế nào?

Tiền Đại La thở dài đáp:

– Tiền mỗ đi lầm đường một thời, nay đã giác ngộ. Từ đây chỉ mong được ăn chén cơm thái bình thì còn sợ gì họ? Dĩ nhiên Tiền mỗ không trở về với họ nữa.

Đột nhiên ngoài rừng có tiếng cười khằng khặc nói:

– Đừng hồng tính sao được vậy. Nay ông bạn! Bữa nay ông bạn chết được toàn thân đã là may lắm rồi.

Tiền Đại La biến sắc nói:

– Cáp ma đã tới đó.

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Nghe tiếng bước chân thì Tân ma cũng đến rồi. lát nữa Tiền huynh đứng ở phía sau tiểu đệ và nhớ kỹ nếu chẳng gặp trường hợp bất đắc dĩ thì đừng ra tay. Trường hợp lấy một chọi một, Tiền huynh tất không địch nổi. Vậy để mặc tiểu đệ đối phó. Tiền huynh đứng bên dùng phi tiêu bắn ra còn dễ chiếm phần thắng hơn.

Chàng vừa dứt lời Cáp ma và Tân ma đã rảo bước tiến vào trong rừng.

Lệnh Hồ Bình rút Hàng Long kiếm ra đón tiếp cười nói:

– Nay bản công tử nhân danh Phó bang chúa, mà các vị gặp bản công tử sao lại chẳng theo bang quy mà làm lễ tham kiến.

Cáp ma nghiêng răng đáp:

– Lão phu đã nhận định thừa lỏi chẳng ra trò gì, quả nhiên đúng thật.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Nếu lão quỷ có tài giết người thật thì Thú Tâm lão ma đã chẳng đến nỗi chết uổng. Vậy mà lão quỷ còn muốn trát vàng vào mặt.

Cáp ma trợn mắt lên hỏi:

– Người bảo lão đại chúng ta chết về tay người ư?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Tuy không phải trực tiếp chết về tay bản công tử, nhưng cũng do khí lực rất lớn của bản công tử mà ra. Các vị xuống dưới đó hỏi lão sẽ biết.

Cáp ma nổi giận dùng đòn quất:

– Quân khốn kiếp!

Lão quay lại bảo Tân ma:

– Thằng lỏi quỷ kế đa đoan. Chúng ta hãy thu thập gã trước rồi sẽ bắt thằng cha họ Tiền đưa về. Trong núi này chỗ nào cũng là người của bọn ta, hắn có trốn lên trời cũng không thoát.

Tân ma nghe nói cái chết của Thú Tâm lão ma có liên quan với Lãng Đãng công tử, cặp mắt lão vọt ra những tia hung quang khủng khiếp.

Bây giờ lão nghe Cáp ma hô hoán liền cùng đồng bạn chia hai bên nhảy vào đánh Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình giả vờ chọc giận Lưỡng ma một mình chơi với hai để cho Tiền Đại La đứng ngoài. Chàng liền đề tụ tinh thần chuẩn bị cùng hai tên đại ma đầu quyết một trận sống mái.

Khoảng trống khu rừng không rộng mấy. Hai tên lão ma chỉ đuổi ba bốn bước đã vây Lệnh Hồ Bình vào khe hai cây lớn, muốn lùi thêm cũng không còn đường.

Lệnh Hồ Bình cười khanh khách vọt mình lên không, kiếm quang lấp lánh.

Lưỡng ma tưởng chàng muốn trốn chạy liền nhảy theo đồng thời vung tay đánh tới.

Những cành lá trong rừng bị hai luồng chưởng phong chấn động làm gãy nát rớt xuống như mưa.

Công lực của Lưỡng ma quả nhiên thâm hậu ghê người.

Lệnh Hồ Bình ở trên cao ba trượng, vươn tay trái chụp lấy cành cây đâm ngang ra. Cành cây đu qua đu lại không gãy. Chàng nổi lên tràng cười hỏi:

– Hai vị có muốn lên cao ngắm cảnh không?

Tân ma phóng chưởng cách không đánh tới. Rắc một tiếng! Cành cây gãy rời.

Lệnh Hồ Bình chỉ đầu ngón chân xuống nhảy vọt lên ngọn cây khác.

Cáp ma lại phóng chưởng đánh tới vừa đánh vừa rượt theo. Tình trạng này chẳng khác hai tên ngoan đồng rượt con chim bay. Hai bên hiển nhiên đều có ý mượn cơ hội này làm tiêu hao nội lực đối phương.

Cáp ma vừa phát chưởng rượt theo vừa cười khàn khạch nói:

– Thử coi thằng lỏi còn chống đỡ được bao lâu?

Tiền Đại La đứng dưới chừa hiều chất độc trong người Lệnh Hồ Bình đã được giải trừ, không khỏi xao xuyến trong lòng.

Hắn biết còn giằng co kiểu này là bất lợi cho chàng. Nếu chất độc phát tác thì chàng chẳng chết về tay hai lão ma thì công lực cũng bị ảnh hưởng.

Hắn chẳng có cách nào lên tiếng cảnh cáo, dù nhớ lời Lệnh Hồ Bình dặn bảo cũng không nhìn được, liệng ra một mũi phi tiêu.

Không ngờ Cáp ma nghe tiếng gió ở sau gáy, lão chẳng thèm quay đầu lại, vung tay áo về phía sau phất một cái. Mũi phi tiêu bay trệch đi cắm sâu vào cành cây.

Tiền Đại La phóng phi tiêu đã nổi tiếng là Truy Mạng Tiêu, nhưng đối với Lưỡng ma không làm gì được.

Tuy mũi kim tiêu của Tiền Đại La chưa thu được hiệu quả, nhưng cũng làm xúc động tâm cơ Lệnh Hồ Bình.

Trong lúc chàng phi thân nhảy trên cành cây đã bẻ mấy khúc rất rắn, dùng thủ pháp linh xảo lấy cành cây làm ám khí nhắm bắn xuống hai mắt Tân ma.

Tân ma không ngờ giữa đám lá cây rậm rạp mà chàng còn phóng ám khí được. Trong lúc sơ ý, hắn bị bắn trúng một phát.

Cành cây đâm vào mắt kết quả thế nào có thể tưởng tượng được.

Tân ma đau quá găm lên, đưa tay lên giật mạnh một cái. Tròng mắt theo cành cây lồi ra ngoài.

Tuyệt Tình Ông quả là tay ghê gớm. Lão liệng cành cây đi, lau qua trên mặt một cái rồi tiếp tục tấn công như cũ. Chưởng lực của lão lúc này so với trước còn khủng khiếp hơn.

Lệnh Hồ Bình lại dùng thủ pháp vừa rồi liệng mấy cành cây vào Cáp ma. Tuy không đem hiệu quả nhưng cũng đạt được một phần mục đích là làm cho Cáp ma phải phân tâm.

Chàng nhận thấy thời đã tới để phát huy Thất Tuyệt kiếm thu thập Lưỡng ma, liền đề khí vọt qua cành cây khác, hú lên một tiếng bay ra ngoài rừng.

Lưỡng ma dĩ nhiên chẳng chịu buông tha cũng vọt đi rượt theo.

Lưỡng ma từ trong rừng đuổi ra thì Lệnh Hồ Bình đã đứng trên khu đất trống mà cười khàn khạch.

Lưỡng ma đều là tay đại hành gia ngó thấy khí thế Lệnh Hồ Bình không khỏi phát sợ, thả bước chậm lại.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi:

– Có phải hai vị chưa biết lộ số võ công của tứ kỳ sĩ? Bữa nay hai vị có cơ hội được nhìn thấy. Hai vị không dùng binh khí ư?

Lưỡng ma đưa mắt nhìn nhau rồi cất bước tiến về phía trước.

Khi còn cách Lệnh Hồ Bình chừng hơn trượng, Lưỡng ma hắng dặng một tiếng đồng thời bốn tay phóng chưởng đánh ra. Luồng phong nổi lên ào ào. Trong vòng bốn năm trượng vuông bị luồng cương khí xô đẩy, cát đá tung bay che lấp mặt trời. Thanh thế cực kỳ khủng khiếp.

Lệnh Hồ Bình lạng người một cái mắt hút.

Lưỡng ma còn đang kinh ngạc thì phía sau có tiếng người cười nói:

– Đây là thân pháp Cửu Cung Di Hình của Bính Dần kỳ sĩ. Các vị có biết Bính Dần kỳ sĩ là ai không? Chính là nhân vật đã thu thập Đại Thù tâm lão huynh của các vị đó.

Lưỡng ma đột nhiên xoay mình lại phóng chưởng đánh véo một tiếng.

Lần này Lệnh Hồ Bình không né tránh, mỉm cười chống kiếm đứng nguyên chỗ chịu đựng phát chưởng của hai lão ma.

Giữa lúc luồng chưởng kinh mãnh liệt của hai lão ma xô tới, người chàng như càn liễu nghinh phong lão đảo hai cái rồi đứng yên như cũ, chẳng bị tổn thương chút nào.

Lưỡng đứng ngăn người ra, quên cả phóng phát chưởng thứ hai.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi:

– Hai vị đã nhìn rõ chưa? Đó là Như Ý huyền công của Giáp Tý kỳ sĩ. Công phu này gặp cương thì nhu, gặp nhu thì cương. Cương nhu tùy ý mình nghĩ sao nên vậy.

Chàng dứt lời thu tiếng cười lại. Đột nhiên thanh Hàng Long kiếm trong tay liệng lên không hóa thành cây cầu vồng.

Lưỡng ma kinh ngạc tự hỏi:

– Thằng lỏi này điên rồi sao? Thanh bảo kiếm trong tay mà gã dùng làm trò chơi liệng lên không làm chi?

Lưỡng ma còn đang xoay chuyển ý nghĩ bỗng nghe Lệnh Hồ Bình quát to một tiếng:

– Bây giờ xin hai vị ném môn Vô Tướng thần chưởng của Ất Sửu kỳ sĩ.

Lưỡng ma giật mình kinh hãi vội phóng chưởng nghinh địch thì đột nhiên bóng chưởng biến mất.

Cáp ma biết là tình thế bất diệu toan gọi Tân ma lùi lại thì sau lưng đã bị phát chưởng của Lệnh Hồ Bình nóng như sắt đỏ in vào.

Lệnh Hồ Bình không ham chiến, chàng đánh một đòn đắc thủ lập tức lùi lại để kịp đón lấy thanh Hàng Long kiếm từ trên không rớt xuống.

Tiền Đại La đứng bên quan chiến nhìn rõ mấy động tác thần diệu liên tục của Lệnh Hồ Bình, hắn không nhìn được bất giác vỗ tay hoan hô.

Cáp ma bị trúng một chưởng, khí huyết nhộn nhào. Người lão xô về phía trước mấy bước mới gắng gượng đứng lại được.

Lệnh Hồ Bình đón lấy bảo kiếm rồi không khách khí gì nữa lập tức thi triển Thất Tuyệt kiếm của Đinh Mão kỳ sĩ.

Đây là lần thứ hai chàng chính thức sử dụng môn Thất Tuyệt kiếm sau khi đã luyện thành.

Lần đầu chàng sử dụng khi đả lôi đài ở Tương Dương, nhưng hôm ấy chàng chỉ vận dụng một chiêu thức liền giữ được thế quân bình với Giáp Tý kỳ sĩ. Tuy Giáp Tý kỳ sĩ có ý nhường nhịn nhưng uy lực của kiếm pháp này thật khó mà tưởng tượng được.

Thất Tuyệt kiếm pháp tuyệt ở chỗ dùng chiêu thức tầm thường khiến cho địch nhân khinh thị, mà trên thực tế nó biến ảo vi diệu khôn lường! Nếu chẳng phải là tay lão luyện giang hồ, lịch duyệt hơn người thì một chiêu cũng đủ đưa người vào cõi chết.

Lưỡng ma đều có công phu hàm dưỡng như Giáp Tý kỳ sĩ, lại đủ kinh nghiệm lâm địch, nên vẫn bình tâm tĩnh trí và coi Lãng Đãng công tử như một tay đối thủ chân chính. Thất Tuyệt kiếm pháp tuy tinh diệu khôn lường nhưng ai chết về tay ai, khó mà tiên liệu được.

Vấn đề là ở chỗ Lệnh Hồ Bình trước khi chính thức động thủ đã phân biệt đả thương Lưỡng ma khiến cho thực lực Lưỡng ma giảm bớt phần nhiều rồi.

Trong lòng bình thản, chàng lần này về bảo tiếp viện đã gác bỏ chuyện sinh tử ra ngoài, coi cuộc ác chiến như trò chơi. Vì thế chàng sử dụng thanh Hàng Long kiếm một cách rất ung dung để đối chọi với Lưỡng ma tâm tình bối rối.

Sau ngoài ba chục chiêu, Lưỡng ma đã bị thương về mũi kiếm mười mấy chỗ, áo quần rách tả tơi, mình đầy những máu.

o O o